

בש"פ 1641/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 1641/20

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקשת: מדינת ישראל

נגד

המשיב: פלוני

בקשה ראשונה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק
סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996
תפ"ח 30065-06-19 - בבית המשפט המחוזי
בירושלים

תאריך הישיבה: י"ב באדר התש"פ (8.3.2020)

בשם המבקשת: עו"ד יוסף קנפו
בשם המשיב: עו"ד אמיר נבון

החלטה

בקשה ראשונה להארכת מעצר בתשעים ימים, לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), או עד מתן פסק דין בתפ"ח 30065-06-19 בבית המשפט המחוזי בירושלים, לפי המוקדם.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

1. נגד המשיב הוגש ביום 14.6.2019 כתב אישום המחזיק שני אישומים ומייחס לו עבירות אינוס בבת משפחה ומעשים מגונים בבת משפחה, אחייניתו (להלן: המתלוננת), עת היתה בת 11 שנים (עבירות לפי סעיף 351(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בזיקה לסעיף 345(א)(1) לחוק העונשין; ועבירות לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב), בצירוף סעיף 345(ב)(1) בזיקה לסעיף 345(א)(1) לחוק העונשין).

פירוט עובדות כתב האישום בעניינו של המשיב כמו גם פירוט ההליכים, מצויים בהחלטתה של השופטת י' וילנר (בש"פ 7342/19, מיום 18.11.2019). בתמצית, ביום 30.6.2018 או בסמוך לכך אנס המשיב את המתלוננת לאחר שקשר את ידיה ורגליה וסכר את פיה באמצעות נייר דבק (להלן: האישום הראשון). כשנה לאחר מכן, ביום 3.5.2019 או בסמוך לכך, בהגיעה לביתה, ראתה המתלוננת את המשיב ואיבדה את הכרתה, המשיב הפשיט את המתלוננת מבגדיה התחתונים והיא התעוררה כשהיא לבדה.

2. עם הגשת כתב האישום, ביקשה המדינה את מעצר המשיב עד תום ההליכים. בהחלטה מיום 1.7.2019, קבע בית המשפט המחוזי כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב בנוגע לאישום הראשון באונס, אך משסבר כי קיים כרסום מסוים בעוצמת הראיות לכאורה, הפנה את המשיב לקבלת תסקיר מעצר.

בהחלטתו מיום 8.8.2019, ולאחר קבלת תסקיר מעצר ותסקיר משלים בעניינו של המשיב, קיבל בית המשפט המחוזי את הבקשה להארכת מעצרו של המשיב עד תום ההליכים. בית המשפט ציין כי אין כל הצדקה לסטייה מהמלצות שירות המבחן לפיהן, המפקחים שהוצעו אינם בעלי יכולת לצמצם את הסיכון שנשקף מהמשיב, זאת בשים לב לסירובו של המשיב להשתלב בהליך טיפולי ייעודי, ובהתחשב במצבה של המתלוננת והעדר ודאות באשר לטיפול בה ומקום שהייתה.

לאחר שהתקבל תסקיר משלים נוסף בעניינו של המשיב שהצביע על מסוכנות להתנהלות מינית פוגענית, ועל עמדתו אשר אינה מאפשרת השתלבות בטיפול שיש בו כדי להפחית ממסוכנותו, דחה בית המשפט המחוזי ביום 3.11.2019 את בקשת המשיב לעיון נוסף בהחלטת המעצר בעניינו. זאת, בקבעו כי על אף הכרסום המסוים בראיות לכאורה, לא מתקיים החריג המצדיק סטייה מהמלצה שלילית של שירות המבחן.

ערר שהגיש המשיב על החלטה זו נדחה בהחלטתה של השופטת וילנר כאמור מיום 18.11.2019. בהחלטתה, קבעה השופטת וילנר כי בית המשפט המחוזי ביסס את החלטת המעצר על עברו הפלילי של המשיב, התרשמות שירות המבחן מהמפקחים שהוצעו ככאלה ש"אינם ערים באופן מספק לסיכון במצבו של העורר"; קביעת בית המשפט המחוזי בדבר קיומן של ראיות לכאורה והמסוכנות הגבוהה הנשקפת מהמשיב נוכח חומרת המעשים. משכך קבעה, לא נפל פגם בהחלטת בית המשפט המחוזי.

אשר להליך העיקרי, ביום 7.7.2019 בוצעה הקראה (פורמאלית). הדיון בבית המשפט המחוזי נדחה מספר פעמים לבקשת בא כוח המשיב לצורך הסדרת ייצוג ולצורך הערכות למתן מענה לכתב האישום. ביום 13.1.2020 החלה שמיעת הראיות בתיק, ביום 23.1.2020 סיימה חוקרת הילדים את עדותה בבית המשפט ונקבעו עוד שני מועדי הוכחות לימים 9.3.2020 ו-21.4.2020. לאחר הדיון שהתקיים בפניי ביום 8.3.2020 ומעיון ב"נט המשפט" עולה כי ישיבת ההוכחות מיום 9.3.2020 התקיימה ובמהלכה נשמעו ארבעה עדים נוספים ובית המשפט קבע כי ישיבת ההוכחות

הבאה תיועד לסיום פרשת התביעה ולפרשת הגנה.

נימוקי הבקשה

3. המבקשת טוענת כי המעשים המיוחסים למשיב מלמדים על מסוכנות גבוהה מאד אשר מתחזקת נוכח האמור בתסקירי שירות המבחן המצביעים על סיכון להישנות ביצוע עבירות מין מצד המשיב, וקושי להכיר בהתנהגות בעייתית בגינה הורשע בעבר, כמו גם עברו הפלילי הכולל הרשעות קודמות בהן עבירות תקיפה סתם (בן זוג) והחזקת סכין שלא כדין. המבקשת סבורה כי ניתן יהיה להתקדם באופן משמעותי במשפט בתקופת הארכת המעצר המבוקשת.

בדיון שהתקיים בפניי, שבה המבקשת על טענותיה תוך שציינה כי הצפי הוא לסיים את פרשת התביעה במסגרת שני דיוני ההוכחות הקבועים כאמור. בא כוח המשיב הלן על ממצאי תסקיר המבחן בעניינו של המשיב לפיהם בהעדר טיפול, לא די במפקחים להפחתת מסוכנותו של המשיב. לשיטתו, חלופת המעצר המוצעת ראויה, בשים לב לחולשה בראיות וככל שלא ישוחרר המשיב על סמך התסקיר בעניינו, יש לשקול קבלת תסקיר נוסף. עוד הוסיף בא כוח המשיב וטען כי בכוונתו לחקור בחקירה נגדית את כל העדים עליהם ויתרה התביעה, ומכל מקום הצפי לסיום ההליך בקרוב אינו תואם את ציפיות בא כוח המבקשת.

דיון והכרעה

4. לאחר שעיינתי בבקשה על נספחיה ושמעתי את טענות הצדדים בדיון, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להתקבל.

5. הלכה היא כי לשם הכרעה בבקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, יש לאזן בין זכות הנאשם לחירות לבין שמירה על שלום הציבור וניהולוהתקין של ההליך המשפטי. זאת, תוך התחשבות במגוון שיקולים, ובהם, המסוכנות הנשקפת מהנאשם, עברו הפלילי, חומרת העבירות המיוחסות לו, משך המעצר, וקצב ניהול ההליך העיקרי (ראו למשל, בש"פ 2716/19 מדינת ישראל נ' ג'בארין, בפסקה 12 (8.5.2019); בש"פ 2650/19 מדינת ישראל נ' נחום, בפסקה 11 (1.5.2019)).

בעניינינו, העבירות המיוחסות למשיב הן עבירות חמורות שבוצעו באלימות ובאכזריות רבה כלפי קטינה בת משפחה; עניינינו בהארכת מעצר ראשונה שבמהלכה ההליך התנהל בקצב משיב רצון על אף תקופת הדחיה שניתנה לצורך הסדרת ייצוגו של המשיב; פרשת התביעה כעולה מטיעוני באי כוח הצדדים ובדיקה ב"נט המשפט" קרובה לסיומה.

המעשים המיוחסים למשיב כמו גם נסיבות ביצועם מלמדים על מסוכנות רבה הנשקפת ממנו. שלושה תסקירים שהוגשו בעניינו של המשיב עמדו על הסיכון הנשקף ממנו להתנהלות מינית פוגענית, והעריכו כי אין בשהותו בחלופה המוצעת כדי להפחית ממסוכנותו בהעדר טיפול, ומשכך לא מצא שירות המבחן להמליץ על שחרורו ממעצר.

בהתחשב במכלול הדברים שפורטו לעיל ובעברו הפלילי של המשיב, אני נעתר לבקשה להארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים, החל מיום 14.3.2020 או עד מתן פסק דין בתפ"ח 30065-06-19 בבית המשפט המחוזי בירושלים, לפי המוקדם.

ניתנה היום, י"ד באדר התש"פ (10.3.2020).

ש ו פ ט
